

HỒI 596

Ngộ Trung Phó Xa

Lôi Cửu Chỉ đưa hai gã xuyên qua vô số phòng ốc hướng về hậu viện. Toàn ngôi nhà chiếm diện tích rộng lớn, phòng ốc lầu các san sát nhau. Chủ nhân trước nếu không phải dạng giàu có thì cũng bậc cao sang, không ngờ giờ lại đem ngôi nhà này đi cầm cố biến thành sản nghiệp của Tư Đồ Phúc Vinh, thật làm cho người ta phải cảm thán.

Ba người bước đi trên con đường lát đá trong hậu viện, Khấu Trọng nhíu mày: "Tòa trạch viện to lớn như thế này mà không có tù bộc nào, thật là kỳ lạ!"

Lôi Cửu Chỉ nói: "Chúng ta cố ý làm vậy đó! Đầu buổi sáng đã đuổi sạch bọn người do Trần Phủ phái đến, chỉ còn người làm việc ở nhà bếp là người lâu năm ở đây, có thể tin tưởng được. Chúng ta hiện đang ty nạn mà, có biểu hiện khác lạ cũng không bị người khác nghi ngờ!"

Từ Tử Lăng hỏi: "Chuyện thuê võ sư tiến hành ra sao?"

Lôi Cửu Chỉ đáp: "Hai ngày nay có nhiều người đến để ứng thí. Ta cố ý làm khó nên chẳng có ai đủ chuẩn cả! Bọn họ đều có để lại tư liệu sau đó giao cho Trần Phủ xác định thân phận, làm vậy cũng là hợp tình hợp lý, nếu không làm sao biết chuyện bọn họ có liên quan tới Trì Sanh Xuân hay không?"

Khấu Trọng cười nói: "Nếu thật là người của Trì Sanh Xuân, cũng tức là người trong Ma môn, dễ gì lão ca có thể khám phá ra thân phận của họ?"

Lôi Cửu Chỉ đặc ý đáp: "Đừng quên ta và Tống nhị ca của các ngươi là người từng trải, không dễ bị qua mặt đâu! Các ngươi có thể yên chí lớn, mỗi khi gặp người có thân phận không rõ ràng đều nghi ngờ là người của Ma môn hết! Chúng ta chính muốn thuê những người như vậy mà! Ha ha."

Ba người đi đến cuối hậu viện thì gặp một bức tường ngăn cách ngôi nhà và một ngõ hẻm nhỏ. Vượt tường chẳng có gì khó khăn đối với hai gã Khấu, Từ cả, nhưng vì phải nắm rõ tình huống bên ngoài trước để tránh bất trắc, rồi mới hành động được.

Trong khi Từ Tử Lăng đang đóng tai lắng nghe âm thanh ở ngõ hẻm đằng sau bức tường, Khấu Trọng cười nói: "Ta dám đánh cược cửa chính và cửa sau luôn có người giám sát ngày đêm, thậm chí còn có cả quan phủ nữa, dù là ai cũng muốn quan tâm đến chuyện Vinh gia mà."

Gã lại tiếp: "Giả như ta và Lăng thiếu gia cứ hiên ngang đi ra theo cửa sau này thì tình huống sẽ ra sao nhỉ?"

Từ Tử Lăng cười đáp: "Thì Tru Hương đại kế của bọn ta coi như là chết từ trong trứng nước, ô hô ai tai chứ còn gì nữa!"

Khấu Trọng lắc đầu bảo: "Lúc trước khác với bây giờ! Trước đây ai cũng biết rằng chúng ta đến Trường An để tầm bảo. Hiện tại mọi người đều nghĩ rằng ta và Lý tiểu tử đang giành giật gay go ở Từ Giản, do đó cơ hội bị phát hiện rất thấp! Huống chi bọn ta có thể an bài cho mình một thân phận gì đó, để ra vào cho thuận tiện!"

Lôi Cửu Chỉ hào hứng nói: "Chúng ta đã sớm an bài cho hai đệ rồi, Tiểu Trọng cải trang thành Thái Nguyên Dũng, Tiểu Lăng thành Khuông Văn Thông, đều là cao thủ của Thái Hành bang, xưng là 'Thái Hành Song Kiệt'. Đại long đầu của Thái Hành bang là Hoàng An trước giờ vốn có giao tình sâu đậm với Tư Đồ Phúc Vinh."

Từ Tử Lăng thắc mắc: "Kế hoạch này xem ra không ổn! Hương gia có tai mắt khắp thiên hạ, chỉ cần gửi người tra cứu phát hiện "Thái Hành Song Kiệt" vẫn còn bên cạnh Hoàng An, không đến Trường An thì chúng ta bị lộ đuôi mất!"

Lôi Cửu Chỉ cười ha hả: "Đó mới chính là chỗ khéo léo nhất! Theo thám tử hồi báo thì Hoàng An quả thật có phái hai tên này bảo vệ Tư Đồ Phúc Vinh, chỉ có điều là không đến Trường An mà thôi! Ta vốn định tìm các đệ thương lượng việc này, vừa rồi nghe thấy Tiểu Trọng muốn ra bằng cửa sau nên tiện dịp đề xuất luôn!"

Khấu Trọng tự ngắm nhìn mình sau khi hóa trang, thốt: "Hai tên đó bộ dạng thế nào? Dùng vũ khí thành danh nào?"

Lôi Cửu Chỉ đắc ý nói: "Hai đệ cứ yên tâm làm theo lời ta là được! Bảo đảm vừa ra khỏi cửa thì người có chút kiến thức trong giang hồ đều biết ngay hai đệ là Song Kiệt chứ không phải là Song Long đâu! Ha ha!"

Hoàng An và Tư Đồ Phúc Vinh đã có giao tình thân thiết, Tư Đồ Phúc Vinh gặp nạn nên hắn đương nhiên sẽ phái hai thủ hạ đắc lực để bảo vệ cho Tư Đồ Phúc Vinh rồi.

Khấu Trọng mang Tinh Trung Nguyệt được biến thành một thanh đao lưỡi răng cưa kỳ quái, Từ Tử Lăng lưng đeo trường kiếm, quần áo và trang sức trên người đều được biến đổi, y hết như Thái Hành Song Kiệt Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông.

Rời khỏi cửa sau, trong lúc Từ Tử Lăng tiện tay đóng cửa lại, Khấu Trọng đảo mắt nhìn bốn phía thở dài: "Vói về ngoài bình thường quê mùa này, dù ngươi có muốn thiên hạ chú ý cũng chẳng được đâu!"

Từ Tử Lăng nói: "Tốt nhất là không ai chú ý tới! Ta đã có đủ thứ phiền phức rồi! Đi đi!"

Hai gã sóng vai nhau cùng đi, Khấu Trọng cười nói: "Khi nào bọn ta có thể thoải mái dùng thân phận và diện mạo thật ngênh ngang đi dạo trên đường phố Trường An nhỉ?"

Từ Tử Lăng lãnh đạm đáp: "Trừ phi ngươi chấp nhận quy hàng Đường thất, hoặc là ngươi thu thập được Lý Thế Dân, ngoài ra tính không còn khả năng nào khác!"

Bọn gã đi dọc ngõ hẻm dài thông ra con đường ngang rộng lớn ở giữa phường, cứ đi về phía trái thì sẽ ra khỏi phường, tiến ra đường lớn.

Đột nhiên hai bên tả hữu có tiếng quát lớn, mỗi đầu đường xuất hiện hơn mười đại hán tiến về hướng bọn gã, ai nấy vẻ mặt hầm hầm, rõ ràng chính vì bọn gã mà đến.

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau, trong lòng đầy thắc mắc không sao hiểu nổi. Nếu thật sự lai lịch thực của bọn gã bị phát hiện thì người đến phải là thân vệ cao thủ của Lý Uyên chứ không phải chỉ vồn vện hai mươi tên bang phái địa phương như vậy, hoặc ít ra các nóc nhà xung quanh đều có cung thủ ngăn trở bọn gã đột vây chạy trốn.

Còn nếu bọn chúng không biết hai gã là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ thì đến đây làm gì? Chẳng lẽ chỉ vì bọn gã bước ra từ nhà của Tư Đồ Phúc Vinh thì xông đến hỏi tội hay sao?

Trong phút chốc, cả hai đầu đều bị nhóm người này chặn kín, sát khí đằng đằng, khách bộ hành xung quanh bỏ chạy tứ tán.

Một đại hán từ trong đám người tiến ra, kích động hét to: "Cái này gọi là thiên đường có lối mà không đi, địa ngục không cửa lại cứ vào, làm nhiều chuyện bất nghĩa ắt sẽ bị trời phạt! Hai người mau nạp mạng đi!"

Từ Tử Lăng định thần nhìn lại, nhận ra tên vừa nói chính là Tiểu Tu Minh của Quan Trung kiếm phái, người đã từng có một đoạn giao tình với gã khi còn cải lót Mạc Vi ở Hưng

Xương Long. Tiểu Tu Minh còn có một đại sư huynh là Đoàn Chí Huyền, vốn nằm trong nhóm tướng lĩnh chủ chốt ở Thiên Sách Phủ, rất được Lý Thế Dân trọng dụng. Lần này chẳng biết khéo sao nước lại dâng ngập miếu Long Vương, người nhà lại đi đánh người nhà đây?

Khấu Trọng cố ý thay đổi giọng thốt: "Có lẽ các vị tìm nhầm người rồi! Chúng ta và các vị trước giờ vô oán vô cừu, có sao lại cản đường rồi còn kêu gọi chém giết hùng hổ như thế?"

Một tên đứng phía sau quát to: "Bọn ngươi đương nhiên không biết chúng ta! Nếu không dù bọn ngươi có gan hùm mật gấu cũng không dám đến Trường An gây loạn! Chúng ta được tin hai tên không biết trời cao đất dày các ngươi sẽ qua đây chịu chết nên đến đưa tiễn! Biết điều thì hãy buông vũ khí đi, đỡ cho chúng ta một chút thời gian!"

Từ Tử Lăng không cần quay đầu lại cũng nhận ra ngay người nói là Tạ Gia Vinh, sư đệ của Tiểu Tu Minh. Tiểu, Tạ hai người đều dưới trướng Hung Xương Long, cùng với Bốc Đình, con trai Đại lão bản Hung Xương Long Bốc Vạn Niên, đều là người của Quan Trung kiếm phái.

Khấu Trọng đầu nhúc như búa bổ, cố nhẫn nại hỏi lại: "Buông tay chịu trói cũng không sao, nhưng ít ra các ngươi cũng cho bọn ta biết thật ra bọn ta đã làm chuyện gì đắc tội với các người chứ?"

Tiểu Tu Minh lộ vẻ khinh bỉ, mắng: "Được thôi! Ta sẽ theo quy củ giang hồ nói chuyện với hai tên tiểu tặc nhà ngươi! Các ngươi còn nhớ Lục Chi Nhi con gái của Tu Vũ Thành Lục Nhan không? Chuyện tốt gì bọn ngươi đã làm với nàng thì không cần ta phí công kể ra chứ?"

Tạ Gia Vinh ở phía sau tức giận quát to: "Lừa tiền dối tình, liên lụy đến nỗi tiểu thư nhà người ta phải ôm hận tự vẫn. Thái Nguyên Dũng, Khuông Văn Thông hai ngươi có còn là người nữa không? Thật còn tệ hơn cả heo chó nữa!"

Tiểu Tu Minh tiếp: "Thật may là chúng ta biết được các ngươi đến Trường An để gặp quỷ hút máu người, cho nên ngày đêm đều chờ đợi các ngươi ở đây! Nếu vẫn không chịu buông bỏ vũ khí thì sẽ được ném mùi loạn đao phân thân lập tức!"

Hai gã đến giờ mới vỡ lẽ ra, thầm nghĩ Lôi Cửu Chỉ đúng là bản lãnh, không tìm ai khác để giả trang, lại giả làm hai kẻ lừa tiền đoạt tình, khiến người người căm hận. Chuyện trước mắt ra tay cũng không được, không ra tay cũng không được, chỉ biết đứng sững ra, chẳng biết nên làm thế nào cho đúng.

Tiểu Tu Minh thấy hai gã không có phản ứng gì, bèn tức giận quát: "Động thủ!"

Hai gã than thâm trong bụng, đưa mắt ra hiệu cho nhau, quyết định nhanh chóng bỏ chạy, nguyện vọng duy nhất lúc này là không bị vạch trần "tội lỗi" nào nữa, ngoài ra chẳng dám mong cầu gì hơn.

"Chậm đã!"

Tiểu Tu Minh nghe tiếng kêu quay đầu nhìn lại, lập tức lông mày nhăn tít, ngăn người ra giữa trường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng thầm lo ngại sự không ổn, bởi vì người đến chính là thủ hạ tâm phúc trong Trường Lâm Quân của Lý Kiến Thành, Nhĩ Văn Hoán, bên cạnh hắn còn có một hán tử cao gầy mặc quan phục, theo sau là hơn mười thành vệ. Nếu như thân phận bị lộ, bọn gã chỉ còn có nước chạy trốn khỏi thành, đại kế đối phó với Trì Sanh Xuân đương nhiên tan thành mây khói, chưa kể liên lụy đến người trong Trần Phủ, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

Nhĩ Văn Hoán hai tay chấp sau lưng, bình thần tiến thẳng đến trước mặt bọn Tiểu Tu Minh, cười gian xảo: "Tiểu huynh chẳng lẽ không biết rằng Hoàng thượng nghiêm cấm các cuộc tư đấu ư? Giữa thanh thiên bạch nhật dám hoành hành không kiêng dè chi hết, hay là ỷ vào oai thế của đại sư huynh Đoàn Chi Huyền tại Tần Vương phủ, cho nên dù biết vẫn cố ý phạm luật vậy?"

Tiểu Tu Minh hơi biến sắc mặt, trước tiên kêu gọi đồng bọn hạ vũ khí xuống, rồi đáp: "Nhĩ tướng quân có nhận biết hai người này là ai không?"

Nhĩ Văn Hoán đưa tay ra hiệu, lệnh cho mười mấy tên thành vệ lưu lại bên ngoài, bản thân hắn cùng võ tướng cao gầy đi thẳng đến. Tiểu Tu Minh và các huynh đệ Quan Trung kiểm phái vội dạt ra, sau khi cho hai người xuyên qua liền tụ tập lại hai bên Tiểu Tu Minh.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giảm bớt khẩn trương, hiểu rằng Nhĩ Văn Hoán chưa khám phá ra bọn gã cải trang.

Nhĩ Văn Hoán đưa ánh mắt thăm dò chẳng chút ác ý về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, tươi cười gật đầu chào hỏi sau đó mới quay lại nhìn Tiểu Tu Minh: "Bọn họ là ai vậy? Mong Tiểu huynh chỉ giáo."

Tiểu Tu Minh đáp: "Hai người đó hoành hành ngang ngược suốt dải Thái Hành sơn, làm nhiều điều ác, lừa đoạt tiền bạc lẫn tình ái của một cô nương thân cô thế cô, khiến cho cô nương đó phải uống thuốc độc tự vẫn."

Viên võ quan cao gầy nhú đôi mày chữ bát trên khuôn mặt dài sọc, trợn mắt quát: “Nếu quả như thế, tại sao Tiểu Tu Minh ngươi không đến Thành thủ sở của ta mà cáo giác, lại dám tự tiện tiến hành tư đấu? Có phải các ngươi coi thường Thành thủ sở, không coi Điều Lạc ra ta gì sao?”

Nhĩ Văn Hoán cười ha hả: “Thì ra chính là hai vị cao thủ danh chấn Thái Hành sơn, Thái huynh và Khuông huynh đây mà!”, tiếp theo thản nhiên hỏi: “Thái huynh và Khuông huynh có ý kiến gì về lời cáo buộc của Tiểu huynh?”

Chỉ cần không phải là người ngu ngốc ắt nhận ra được Nhĩ Văn Hoán muốn giải vây cho hai gã. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy ngàn vạn lần không muốn tiếp nhận “hảo ý” này, nhưng lại không có chọn lựa nào khác.

Khấu Trọng vội ho một tiếng, cất giọng yếu ớt nói: “Hừ! Chúng ta Thái Hành Song Kiệt lẽ nào lại làm chuyện tày trời đó, Tiểu Tu Minh này đặt chuyện rõ ràng là muốn ngấm máu phun người, mong Nhĩ đại nhân và Điều đại nhân chủ trì công đạo cho huynh đệ ta!”

Nhĩ Văn Hoán đưa mắt trấn an hai gã, từ từ quay đầu lại lạnh lùng thốt: “Vô luận là quan phủ hay giang hồ đều không vượt qua nổi chữ ‘lý’. Tiểu huynh đối với Thái huynh và Khuông huynh đã đưa ra lời tố cáo nặng nề, không biết có nhân chứng, vật chứng nào không?”

Tiểu Tu Minh ngạc nhiên há hốc miệng, không nói được lời gì.

Điều Lạc được thể dùng giọng quan quyền phán: “Đã không có bằng chứng nào lại dám hàm hồ kết tội người khác, quả nhiên dám xem thường vương pháp Đại Đường ta, Tiểu Tu Minh ngươi quả thật lớn mật. Người đâu, bắt đám cường đồ này về Thủ thành sở cho ta!”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau, thầm nghĩ sao lại may mắn như thế. Nhưng bọn Tiểu Tu Minh do đứng ra chủ trì chánh nghĩa lại bị nguy khốn, làm sao bọn gã yên tâm cho được?

Trong lúc bọn thành vệ chuẩn bị động thân, Nhĩ Văn Hoán bỗng nhiên hóa thành người tốt, lên tiếng: “Theo ta thấy chỉ là một hiểu lầm nhỏ thôi! Chỉ cần Tiểu huynh từ nay đáp ứng không làm phiền Thái huynh và Khuông huynh, mọi việc đều có thể kết thúc êm đẹp!”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hết sức ngạc nhiên, ngay lập tức nghĩ đến khả năng là Lý Kiến Thành ngầm hạ lệnh, không muốn đụng chạm với người của Tần vương ở đây. Từ đó có thể hiểu rằng, Lý Kiến Thành đã chi phối được đám Điều Lạc, tướng lĩnh Thành thủ sở dưới tay Lý Uyên.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về người Tiểu Tu Minh, muốn biết xem hắn phản ứng ra sao. Tiểu Tu Minh sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, hiển thị trong lòng tức giận vô cùng, nhưng vô phương phản ứng, hồi lâu sau mới tiu nghỉu lên tiếng nhận thua: "Hôm nay chúng ta lỗ mắng, từ nay về sau sẽ không mạo phạm đến hai vị nữa!"

Nhĩ Văn Hoán chiếm được phần hơn, đắc thắng cười dài thốt: "Tiểu huynh quả nhiên thông tình đạt lý!"

Tiểu Tu Minh hiền ngang quay về phía người của mình, quát to: "Chúng ta đi!"

Sau khi bốn người Quan Trung kiểm phái đi khỏi, Nhĩ Văn Hoán vui vẻ nói: "Đã nghe danh hai vị từ lâu. Khó khăn lắm mới có dịp gặp hai vị từ xa đến Trường An, tiểu đệ là chủ nhà xin tận tình tiếp đãi, mong hai vị nể mặt đi dùng một bữa cơm hẩm, có được không?"

Hai gã vô phương cự tuyệt, tuy không thể y hẹn với Đỗ Phục Uy nhưng thấy bộ dạng nhiệt tình của Nhĩ Văn Hoán, nếu quả hắn có ý đồ xấu thì đúng là mừng còn không kịp nên vội vàng giả vờ nhiệt tình đáp ứng.

Chuyến này đến Trường An, tình thế trở nên muôn phần phức tạp.

Tại lầu ba Phúc Tự lâu kế bên Dược Mã kiều nổi tiếng nhất Trường An, bốn người ngồi chung một bàn ở góc phía đông, sau ba tuần rượu bọn họ rượu vào lời ra, mười phần thân mật.

Trao đổi xong mấy câu khách khí, Diêu Lạc chuyển về đề tài chính: "Chuyện Thái huynh và Khuông huynh đến Trường An chúng ta đã biết từ sớm, cho nên đặc biệt lưu ý những người vào thành, nhưng chẳng thấy hai vị đâu cả. Mãi cho đến lúc hai vị bị bọn Quan Trung kiểm phái cản đường, mới biết là các vị đã nhập thành rồi. Hai vị quả thực rất có bản lĩnh!" Hắn nói chuyện ra vẻ khách khí, thực sự là đang chất vấn hai người bọn gã.

Khấu Trọng trước tiên phá lên cười ha hả, vốn là để kéo dài thời gian suy nghĩ, rồi lấy làm lạ hỏi lại: "Chuyện chúng ta đến Trường An lần này vốn rất bí mật, có sao chẳng ai ở Trường An là không hay không biết vậy?"

Nhĩ Văn Hoán cười đáp: "Bây giờ bất cứ chuyện gì có liên quan đến Tư Đồ đại lão bản, chẳng ai là không quan tâm cả! Tổng Khuyết hoành hành bá đạo như vậy, dám công nhiên bức hại đại lão bản, người giang hồ không ai thuận mắt hết! May mắn mà đại lão bản quyết định chọn đến Trường An, Nhĩ Văn Hoán ta dám cam đoan rằng chỉ có Trường An là địa phương duy nhất Tổng Khuyết không dám tự tung tự tác!"

Trở lại câu hỏi lúc trước của Điều Lạc, Từ Tử Lăng thấp giọng trả lời: “Thật không dám giấu! Vì Phúc Vinh gia không muốn bọn ta bị lộ diện nên bọn ta mới giấu mình trong xe lên vào thành, mong hai vị đại nhân đại lượng miễn chấp.”

Nhĩ Văn Hoán sáng khoái đáp: “Không có chuyện gì đâu! Điều đại nhân chỉ hỏi chơi để còn làm thủ tục nhập thành cho hai vị thôi mà! Được rồi! Cạn chung đi! Từ nay về sau chúng ta là huynh đệ!” Bốn người ồn ào đối ẩm.

Khấu Trọng giả vờ tò mò quan sát các vị khách khác ở trên lầu, nhận biết được một số người trong đó, có Lý Mật, Vương Bá Đường và Hoảng Công Thác ngồi ở hai bàn, còn ba người này dường như là khách quen của quán.

Từ Tử Lăng vờ kêu lên: “Đó có phải là Mật công của quân Ngõa Cương không?”

Nhĩ Văn Hoán lộ ra thần sắc khinh thường, lãnh đạm nói: “Ngõa Cương còn đó, nhưng mà quân Ngõa Cương sớm đã tan thành mây khói rồi!”

Tiếp theo cười nói: “Nghe nói Tư Đồ đại lão bản vốn bị bệnh đa nghi rất nặng, rất ít khi tin tưởng người khác, thật sự có chuyện này sao?”

Khấu Trọng biết ngay hấn hỏi vậy chỉ để tìm hiểu xem Thái Hành Song Kiệt có giá trị lợi dụng đến đâu thôi, bèn gật đầu đáp: “Đại lão bản quả thực là người cẩn thận phi thường, chỉ tin tưởng duy nhất ở Hoàng An, An gia của bọn ta mà thôi. Mỗi lần cần đi các nơi xem xét việc làm ăn, An gia luôn phái bọn ta đi theo hộ tống. Không giấu gì hai vị, bọn ta đã vì Phúc Vinh lão gia vào sinh ra tử, cho nên hôm nay Phúc Vinh lão gia có việc cần, người đầu tiên lão gia nghĩ đến chính là hai người bọn ta đây!”

Nhĩ Văn Hoán mắt lộ nét vui mừng, xem ra hấn rất hài lòng vì đã không phải tốn công giúp nhảm người.

Điều Lạc hỏi tiếp: “Nghe nói đại lão bản hiện tại đang chiêu mộ hộ viện võ sư. Hiện đã có hai vị võ công cao cường, sao lại cần thuê thêm nhân thủ vậy? Không sợ kẻ xấu trà trộn vào sao?”

Khấu Trọng đáp: “Chúng ta hôm nay mới đến thôi. Vừa gặp qua Phúc Vinh lão gia, nghe lão nhân gia nói là sợ chúng ta không đến được. Bây giờ đương nhiên không có vấn đề gì nữa rồi!”

Từ Tử Lăng sợ hấn nói nhiều lộ tẩy, tranh nói: “Bất quá cũng cần thuê vài người đáng tin, phụ trách nhiệm vụ tuần tra, có thể gánh bớt tí việc mọn. Bọn ta lần này đến Trường An còn muốn đi khắp nơi tìm chút chuyện vui vẻ nữa.”

Điều Lạc cười nói: “Nhĩ đại nhân là thổ địa Trường An, là khách quen của các thanh lâu đồ quán, có đại nhân dẫn đường, bảo đảm hai vị không có gì phải hối tiếc!”

Nhĩ Văn Hoán vỗ ngực hào hứng: “Để đó cho tiểu đệ! Sau này đừng gọi là ‘đại nhân’ này ‘đại nhân’ nọ nữa, kể từ lúc này mọi người cứ xưng huynh gọi đệ, đi chơi cho thật thống khoái nào!”

Khấu Trọng động tâm, cười gian xảo nói: “Chúng ta vốn không có gì hứng thú ngoài việc cò bạc cả, tiếc là bây giờ có việc lớn bên mình, đành phải gác lại đam mê lớn nhất trong đời này lại mà thôi!”

Nhĩ Văn Hoán hai mắt chột bùng sáng, xuống giọng ra vẻ thần bí nói: “Chuyện cò bạc ai mà chẳng ham chứ, chỉ cần Nhĩ Văn Hoán ta an bài, bảo đảm Tư Đồ đại lão bản tuyệt không biết chút gì đâu. Mọi việc đã có tiểu đệ lo liệu, cam đoan hai vị có thể lên đi cò bạc lúc nào cũng được.”

Từ Tử Lăng ngầm khen Khấu Trọng, chỉ một câu thôi đã phát hiện Nhĩ Văn Hoán và Trì Sanh Xuân có ‘quan hệ’.

Hiển nhiên bây giờ đã rõ Nhĩ Văn Hoán dùng trăm ngàn thủ đoạn để khống chế bọn gã, kể cả lung lạc, lợi dụng, uy hiếp. Chỉ có thông qua Thái Hành Song Kiệt bọn gã thì Hương gia mới có được tin tình báo chính xác về Tư Đồ Phúc Vinh.

Điều Lạc nghiêm nét mặt nói: “Chẳng hiểu sao mới lần đầu gặp mặt hai vị nhưng ta tưởng như đã giao tình thâm hậu từ lâu, tựa như là duyên số. Mong Thái huynh, Khuông huynh không trách đệ mới gặp nhau mà lại nói mấy lời gan ruột.”

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Chúng ta đối với hai vị đại nhân tôn trọng phi thường, có điều được yêu quá nên hóa sợ, mong Điều đại nhân vui lòng chỉ giáo.”

Lần này đến lượt Khấu Trọng ngầm tán thưởng, chiều này của Từ Tử Lăng là muốn bắt thì phải thả ra trước, câu “được yêu hóa sợ” là nhằm ám chỉ bản thân mình là lão luyện giang hồ, cùng với Điều Lạc cùng với Tôn Hàng Quý hai người tuy liên kết lại nhưng vẫn cứ phải đề phòng.

Trong lúc Nhĩ Văn Hoán đang định nói gì đó thì một thành vệ bước lên lầu hướng thẳng về phía bọn họ, lập tức hấp dẫn các ánh mắt của cả lầu ba hướng về phía bọn Khấu Trọng.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>